

ת"פ 10697/10/20 - מדינת ישראל נגד אלן רוס מוריסון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10697-10-20 מדינת ישראל נ' מוריסון

לפני כבוד השופט שאול אבינור

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רעיה באמנולקר

תביעות להב

נגד

אלן רוס מוריסון

הנאשם:

ע"י ב"כ עו"ד זאב לקט

גזר דין

1. הנאשם הורשע לפניי - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, שניתנה במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמות לעניין העונש - בשתי עבירות של **התעללות בבעל חיים**, לפי הוראות סעיף 2 יחד עם סעיף 17(א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 (להלן - חוק צער בעלי חיים), ובשתי עבירות של **איומים**, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

א. רקע כללי ועובדות כתב האישום המתוקן:

2. כתב האישום המתוקן (להלן - כתב האישום) אוחד חלק כללי ושני אישומים. בחלק הכללי מצוין כי בתקופה הרלוואנטית התגורר הנאשם בדירה בבת-ים והחזיק בכלב בוגר בן שנה וארבעה חודשים (להלן - הכלב). עוד מצוין, כי הנאשם ניהל מערכת יחסים זוגית עם המתלוננת, אשר החליטה לסיים אותה ביום 03.10.20.

3. בעובדות כתב האישום נטען, בתמצית הדברים, כלהלן:

האישום הראשון:

- ביום 04.10.20 ניסה הנאשם, בשיחת טלפון, לשכנע את המתלוננת לחזור אליו. משסירבה לכך המתלוננת איים הנאשם עליה באמרו: "בגלל שפגעת בי אני הולך לפגוע ככה בכלב".
- בשעה מאוחרת יותר באותו היום, בעת שהכלב ישב על כורסא בדירה, אחז הנאשם בפניו והכה בו באמצעות קרטון, מספר רב של פעמים, בעוד הכלב מייבב. הכלב ירד מהכורסא והנאשם המשיך והכה בו מספר רב של פעמים. את מעשיו אלה תיעד הנאשם בסרטון, שארכו כ-28 שניות.
- מאוחר יותר, כאשר הכלב שכב בסמוך לשולחן שבדירה, הכה בו הנאשם מספר רב של פעמים במרכז גבו, באמצעות קרטון, בעוד הכלב מייבב. זאת, במשך מספר שניות וכאשר גם את מעשיו אלה

תיעד הנאשם בסרטון נוסף.

- ביום 05.10.20 בשעה 00:27 שלח הנאשם את שני הסרטונים לטלפון של המתלוננת והוסיף הודעת טקסט, בה כתב בשפה האנגלית: "את חושבת שאת יכולה להתנהג ככה. גם אני יכול". בכך איים הנאשם על המתלוננת, בכוונה להפחידה או להקניטה.
- בתגובה למעשי הנאשם חסמה המתלוננת את הגישה לטלפון שלה מהטלפון של הנאשם.

האישום השני:

- בין יום 05.10.20 בשעה 00:27 לבין יום 06.10.20 בשעות הבוקר, קשר הנאשם את רגליו האחוריות של הכלב באמצעות חבל, כאשר פיו חסום בזמם. הנאשם משך את הכלב באמצעות החבל וריתק אותו לרצפה - כשהוא אוחז באמצעות רגליו ברגליים הקדמיות של הכלב - והכה אותו מספר רב של מכות בבטנו, באמצעות ידו הימנית, תוך שהכלב מייבב ללא הפסקה. את מעשיו אלה תיעד הנאשם בסרטון נוסף, שלישי, שארכו כ-23 שניות.
- ביום 06.10.20 בשעה 11:20 שלח הנאשם, מטלפון השייך לפלוגית, את הסרטון השלישי הנ"ל לטלפון של המתלוננת. הנאשם הוסיף לסרטון הודעת טקסט, בה כתב בשפה האנגלית: "את בחרת להיות אכזרית. היית יכולה להיות נחמדה. את עשית את זה". בכך איים הנאשם על המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה.
- 4. בסיפא לכתב האישום נכללה בקשה לפי הוראות סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים. כאמור בבקשה זו, ככל שהנאשם יורשע בדינו תעתור המאשימה כי בית המשפט יוציא צו אשר יגביל את הנאשם מלהחזיק בבעל חיים.
- 5. עוד בדיון הראשון שנערך לפני הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון דיוני, ללא הסכמות לעניין העונש. במסגרת הסדר זה תוקן כתב האישום לנוסח שתואר לעיל. יש לציין, כי מכתב האישום המקורי הושמט-למעשה אחד האישומים (כתב האישום המקורי מנה שלושה אישומים) וכן נמחקו מספר עובדות מחמירות. בנוסף הוספה העובדה כי החפץ שבאמצעותו היכה הנאשם בכלב היה קרטון.
- 6. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום (המתוקן) והורשע, על יסוד הודאה זו, בעבירות שבהן הואשם בכתב האישום, כאמור בפסקה 1 דלעיל. הצדדים עתרו לדחיית מועד שמיעת הראיות והטיעונים לעונש בחודשיים ימים, על רקע הליך טיפולי בו שולב הנאשם (ר' בפרוטוקול, עמ' 2 שורה 18).

ב. עיקר הראיות לקביעת העונש:

- 7. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לקביעת העונש. להבדיל, מטעם ההגנה העידו שלושה עדים והוגשו מספר מסמכים, כלהלן:
- מר ירון קנר** - מנהל ארגון בשם "מרכז הינם לסובלנות חברתית", שהעיד וסיפר על היכרותו עם הנאשם במהלך שש השנים האחרונות. הנאשם הצטרף בזמנו למחזור הראשון של פרויקט של הארגון, בשם "אחי ישראלי", ומר קנר תיאר את התרשמותו החיובית מהנאשם ומאישיותו. בין השאר סיפר על עלייתו ארצה של הנאשם, לבדו (ללא משפחה) ומטעמים ציוניים, ועל התנדבותו ללימוד אנגלית לילדים משכבות מצוקה. מר קנר ציין שאינו מקל ראש במעשי הנאשם, ואף הזדעזע מהצפייה בסרטונים, אך אופי המעשים אינו מתאים לאישיות הנאשם כפי שהוא מכיר אותו.

עמוד 2

ד"ר גילי תמיר - ד"ר לעבודה סוציאלית, המתמחה בעבירות אלימות ומשמשת כעו"ס מטעם הסניגוריה הציבורית. הנאשם הופנה לטיפול של ד"ר תמיר במסגרת הליכי המעצר בתיק שבמהלכם שוחרר להוסטל שיקומי, בחודש אוקטובר 2020. ד"ר תמיר ערכה, בעניינו של הנאשם, חוות דעת פסיכוסוציאלית (סומנה 1/ס) ומכתב משלים (סומן 1/סא), וכן הוסיפה והעידה לפניי. ד"ר תמיר תיארה את נסיבות חייו של הנאשם, אשר נולד וגדל בארה"ב, ועבד שם בניהול בית לוויות. עבודה זו הובילה את הנאשם למפגשים תכופים עם אבל ושכול, אשר פגעו בנפשו, ועל רקע זה התדרדר הנאשם לשימוש בסמים, שהתמשך שנים ארוכות.

לעניין ההליך השיקומי-טיפולי ציינה ד"ר תמיר תיארה כי הנאשם שולב בו באופן מוצלח, לרבות בשל הכרתו בחלקים הפוגעניים שבאישיותו ובצורך לטפל בהם, תוך הבעת אמפתיה וחרטה כלפי המתלוננת וכלפי הכלב (ר' 1/ס וכן בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 33). ד"ר תמיר העריכה כי סיכויי הישגות של עבירות אלימות מצד הנאשם הם נמוכים. יתר על כן, כיום ממשיך הנאשם ומתמיד בהליך הטיפולי, שבמסגרתו הפסיק להשתמש בסמים ומצוי בעיצומו של שינוי התנהגותי ותעסקותי (ר' 1/סא). הנאשם אף מבקש להשתלב בלימודים אקדמיים ולרכוש לעצמו מקצוע טיפולי, שבאמצעותו יוכל לסייע לאחרים (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 2 ואילך).

גב' סילביה מוריסון - אמו של הנאשם, העידה לפניי ממקום מגוריה בארה"ב באמצעות היוועדות טלפונית. גב' מוריסון סיפרה על עלייתו של הנאשם ארצה, בגפו, הביעה צער על מעשיו והדגישה את רצונה לסייע לנאשם להמשיך בטיפול ולעלות על מסלול החיים הנכון. גב' מוריסון עתרה לרחמי בית המשפט, באומרה: **"אני מקווה שבית המשפט יתחשב בנתונים אלה ולא יביא לכך שהטעות שעשה תגדיר את מהלך שארית חייו. אני מעריכה את ההזדמנות להופיע ולדבר היום בעבור בני"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 28 ואילך).

8. עוד הוגש מטעם ההגנה מכתב מאת מר ראגח אבו סויד, מנהל בית הספר היסודי בכפר כעביה שבצפון. במכתב מצוינת התנדבות הנאשם ללימוד אנגלית לתלמידי בית הספר, וכן התייחסותו הנעימה והמכבדת לתלמידים ולכלל תושבי הכפר (ר' 2/ס).

ג. עיקר טיעוני הצדדים:

9. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על הערכים החברתיים, המוגנים על ידי חוק צער בעלי חיים, אשר מגלמים את החובה להגן על בעלי חיים חסרי הישע. ב"כ המאשימה הדגישה, כי מעשי התעללות והתאכזרות כלפי בעלי חיים הם מעשים בלתי מוסריים ובלתי הוגנים, נוכח פערי הכוחות שבין האדם לבין החיה, אשר אינה יודעת כיצד להתמודד עם רוע המעשים וכמוה כתינוק חסר ישע. אשר לעבירות האיומים הוסיפה ב"כ המאשימה וטענה כי מעשי הנאשם פגעו בערכים שעניינם הגנה על שלווה נפשו של הפרט.

10. ב"כ המאשימה עמדה על הנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירות, כפי שהן מפורטות בעובדות כתב האישום, אשר גרמו לכלב לייבב בבכי וממילא גם לנזק נפשי. עוד ציינה ב"כ המאשימה את העובדה שמדובר באירוע מתמשך, אשר החל במספר רב של מכות והסלים לאלימות תוך שימוש בעזרים חיצוניים - חבל זמם. מכאן, שלא מדובר באירוע חד פעמי אלא באירוע מתמשך, שנעשה מתוך אכזריות לשמה. חומרה נוספת קיימת בכך שהנאשם ביקש להשתמש בהתעללות בכלב ככלי להלך אימים על

המתלוננת, שכל רצונה היה לסיים את הקשר עמו.

11. ב"כ המאשימה ציינה כי לא מצאה בפסיקה מקרה כגון דא, בו התעללות בבעל חיים שולבה בעבירת איומים. לכן, ותוך הפנייה לפסיקה במקרי התעללות בבעלי חיים בנסיבות שונות, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם מחמיר, בין עונש מאסר בפועל קצר, לנשיאה מאחורי סורג וברית, לבין 8 חודשי מאסר בפועל. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציינה ב"כ המאשימה את נטילת האחריות על-ידי הנאשם והיעדר העבר הפלילי, ועתרה להשתת עונש של מספר חודשי מאסר, לנשיאה מאחורי סורג וברית. עוד עתרה ב"כ המאשימה להשתת ענישה נלווית של מאסר מותנה, התחייבות ופיצויים למתלוננת, וכן להוצאת צו לפי הוראות סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים (כאמור בפסקה 4 דלעיל).
12. ב"כ הנאשם, מצידו, עמד בהרחבה על נסיבות חייו של הנאשם, אדם נעדר כל עבר פלילי שנעצר בגין תיק זה ושהה במעצר במשך 21 ימים. הנאשם נטל אחריות על מעשיו באופן מידי, עוד בשלב החקירה, והודה בעובדות כתב האישום המתוקן בהזדמנות הראשונה שניתנה לו. ב"כ הנאשם הפנה לעדויות עדי האופי וכן לעדותה וחוות דעתה של ד"ר תמיר, תוך הדגשת ההליך הטיפולי-שיקומי הממושך בו משולב הנאשם.
13. עוד עמד הסניגור על נסיבות עלייתו של הנאשם ארצה, בגפו ומטעמים ציוניים, הגם שהוסיף כי כיום מבקש הנאשם לשוב למשפחתו בארה"ב, נתון שלשיטתו ראוי לשוקלו לקולת העונש. הסניגור הדגיש כי לאחר האירועים הועבר הכלב לעמותת צער בעלי חיים, ומאז אומץ על ידי משפחה אחרת. הקשר בין הנאשם לבין הכלב נותק אפוא, וכך גם הקשר בין הנאשם לבין המתלוננת, וממילא לא נשקף מהנאשם סיכון עתידי כלשהו.
14. אשר לנסיבות בהן בוצעו העבירות ציין ב"כ הנאשם כי מרשו "שגה בשיקול הדעת", אך הדגיש כי לא ניתן לומר שמדובר בתכנית עבריינית פלילית. מבחינת הנאשם דובר בלא יותר מפרץ רגשות אלים, על רקע רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו, אשר אינו מלמד על מחשבות או על דפוסים עברייניים.
15. יתר על כן, עובדות כתב האישום אינן מציינות כל נזק או פגיעה שנגרמו לכלב. לכן, הגם שאין מחלוקת כי נגרם לכלב כאב, לא מדובר במקרה חמור הכולל נזק פיסי לחיה, עד כדי המתתה, כפי שאירע במקרים רבים אשר נדונו בפסיקה. בנוסף, האיומים נגד המתלוננת לא כללו איום לפגיעה פיזית בה, ועל כן הם ברף חומרה נמוך. בנסיבות אלה עתר ב"כ הנאשם לקביעה כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם אינו עולה על ענישה הצופה פני עתיד בלבד.
16. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, השתלבותו בהליך הטיפולי ונטילת האחריות המידית - עתר הסניגור למיקומו בתחתית המתחם, ולהסתפקות בענישה הצופה פני עתיד. לחלופין, ככל שלא תתקבל עתירה זו, הוסיף הסניגור וביקש כי בית המשפט יסתפק בתקופה הלא מבוטלת, של 21 ימים, בה שהה הנאשם במעצר בגין תיק זה.
17. עוד ביקש הסניגור לדחות את בקשת המאשימה למתן צו לפי הוראות סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדיניות המאשימה בהקשר זה היא, בלשון המעטה, בלתי אחידה. לטענתו, במרבית המקרים המאשימה כלל לא עותרת למתן צו כאמור, וזאת גם במקרים החמורים בהרבה מעניינו של הנאשם, כגון במקרה מושא ת"פ (שלום ראשל"צ) 62009-09-19 **מדינת ישראל נ' פודה** (20.01.21).

18. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר (באנגלית): "אני לוקח את מלוא האחריות על מה שעשיתי. זו הפעם הראשונה והאחרונה שעשיתי מעשה אליים. אני רוצה להתנצל [בפני] ביהמ"ש, בת זוגי לשעבר, ואזרחי מדינת ישראל. אני מתחנן שתאפשרו לי לחזור למשפחתי..." (בפרוטוקול, עמוד 11, שורה 28 ואילך).

ד. קביעת מתחם העונש ההולם:

19. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל אירוע עברייני שבגינו הורשע הנאשם, ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחמים אלה; והכל כאמור בהוראות סעיף 40ג יחד עם סעיף 40יג לחוק העונשין.

20. כתב האישום אוחד כאמור שני אישומים, אך ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם אחד - ואכן כך ראוי שכן מדובר ברצף מעשים אחד. אשר לקביעת מתחם העונש ההולם לאירוע אחד זה, על פי הדין יש לקבעו בהתאם לעיקרון ההלימה. עוד יתחשב בית המשפט, בהקשר זה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

21. מקובל עלי טיעון ב"כ המאשימה לעניין הערכים החברתיים, הנפגעים כתולדה מביצוע העבירות דנא, ובמיוחד בכל הקשור לעבירה של איסור התעללות בבעל חיים לפי הוראות סעיף 2 לחוק צער בעלי חיים. אכן, בעלי חיים - ובמיוחד בעלי חיים מבויתים - הם בבחינת חסרי ישע וחסרי הגנה מפני בני האדם המחזיקים בהם, ונתונים בידיהם לשבט או לחסד, פשוטו כמשמעו.

22. לפיכך, עינינו של בעלי חיים, התעללות בהם או התאכזרות כלפיהם, פוגעים במידה ניכרת בערך החברתי של ההגנה על חסרי ישע. זאת, מעבר להשלכות המשניות החמורות של מעשים כאלה על בני האדם הנחשפים לביצועם, דהיינו: מצד אחד, גרימת רגשות צער, חמלה וזעזוע; ומצד שני, סיכון להשחתת הנפש האנושית ולהפיכתה לאטומה לסבל ולכאב, ואולי אף לאכזרית בעצמה.

23. יוטעם, כי בשנים האחרונות גוברת הרגישות לצרכיהם של בעלי החיים ולהבנה כי אוכלוסיית בעלי החיים - כאמור, במיוחד בעלי החיים המבויתים - היא אוכלוסייה חסרת ישע, הטעונה עקב כך הגנה במסגרת החוק. יתר על כן, הגישה המשפטית המסורתית שראתה בבעלי חיים לא יותר מחפץ, העשוי להיות קניינו של אדם, ועל חסר זכויות משפטיות כלשהן, הולכת ומשתנה בשנים האחרונות. בעוד שלפי גישה מסורתית זו ההגנה על בעלי החיים נגזרת אך ורק מהאיסורים המשפטיים המוטלים על בני האדם, בשנים האחרונות מסתמנת נטייה להכרה בכך שלבעלי חיים זכויות משפטיות עצמאיות, כמובן בהיקף מוגבל בלבד, גישה אשר תביא להגנה משמעותית יותר מפני הפגיעה בהם (ר' עמ"ת (מחוזי חי') 43536-04-13 נאסר נ' מדינת ישראל (12.05.13), בפסקה 13 ואילך להחלטה).

24. כך או כך, מדיניות הענישה הנהוגה כיום חוזרת וקובעת כי מתחם העונש ההולם בעבירות של התעללות בבעלי חיים צריך לכלול בין השאר רכיב ענישה של מאסר בפועל, אם גם - בהתאם לנסיבות העניין - לנשיאה בעבודות שירות (בהקשר זה ר' סקירת הפסיקה במסגרת ת"פ (שלום ראשל"צ) 48060-01-18 מדינת ישראל נ' כהן (24.09.20). יש לציין כי באותו מקרה דובר בנאשם שבעט בעיטה אחת בצווארה ובראשה של כלבתו, אך דובר בבעיטה חזקה מאוד באזור בו היתה פצועה ותפורה. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר, שניתן לשאתם בדרך של

עבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור מטעם הנאשם דשם תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי (מרכז).

25. עם זאת יש לציין, כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה עוסקת ברובה במקרים החמורים מענייננו, שבהם לבעלי החיים נגרמו פציעות פיזיות משמעותיות ואף מוות. כך, בעפ"ג (מחוזי חיפה) 49133-10-14 **מדינת ישראל נ' נאסר** (08.01.15), דובר בנאשם שגרר כלב עזוב, באמצעות קשירתו בחבל לרכבו, לאורך מאות מטרים. כתולדה ממעשים אלה נחבל הכלב באופן קשה, בין השאר משום שנגרמו לו פצעי שפשוף מדממים, עד כדי כך שווטרינר שהוזעק למקום נאלץ להמיתו המתת חסד. בערכאה הראשונה נגזרו על הנאשם עונשי מאסר מותנה, של"צ וקנס כספי. בית המשפט שלערעור ציין כי אמנם ראוי היה להטיל עונש שיכלול רכיב של מאסר, אך לא עשה כן מטעמים משפטיים.

26. כך היה גם בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 25094-03-20 **מדינת ישראל נ' בשארי** (03.06.20), בו דובר בגרירת כלב על-ידי רכב למרחק של 700 מטרים, באופן שגרם לו לפציעות. הערכאה הראשונה הטילה ענישה צופה פני עתיד, לצד קנס, בלבד. בית המשפט שלערעור קבע כי מתחם העונש ההולם צריך לכלול גם ענישה של מאסר בפועל, אך בנסיבות המקרה הסתפק בהוספת עונש של של"צ.

27. אשר לנסיבות ביצוע העבירות בענייננו, מתקיימים בהן מספר היבטי חומרה, כלהלן:

ראשית, מדובר במעשים שהתמשכו על פני תקופה של כשלושה ימים. כלומר, לא דובר בהתנהגות רגעית או במעשה אחד, מתוחם בזמן.

שנית, הנאשם היכה בכלב שוב ושוב, באמצעות קרטון ובאמצעות ידיו, מספר רב של פעמים.

שלישית, הנאשם לא הסתפק בהכאת הכלב כאמור, אלא עשה כן גם תוך קשירת רגליו האחריות של הכלב והנחת זמם על פיו.

ורביעית, הנאשם בבחינת הוסיף חטא על פשע בכך שתיעד את מעשי העבירה, בשלושה סרטונים. את הסרטונים שלח הנאשם למתלוננת אגב הודעות מאיימות, בכוונה להפחידה או להקניטה, אף לאחר שחסמה את הטלפון שלו.

28. עם זאת, יש ליתן משקל גם לכך שכתב האישום אינו מציין נזק פיסי כלשהו שנגרם לכלב, ובנוסף עולה מעובדותיו שאירועי ההכאה היו קצרים יחסית (לא עלו על כמחצית הדקה). בנסיבות אלה - וכן בהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה - אני קובע כי מתחם העונש ההולם, במקרה זה, משתרע בין חודשיים מאסר בפועל, שניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

ה. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

29. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

30. אשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם, יליד 1984 (כבן 36 שנים כיום), אין הרשעות קודמות או מאוחרות לעבירות מושא כתב האישום. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע בנאשם, בפרט על רקע היותו יליד חו"ל ובודד בארץ (ללא כל משפחה תומכת). בנוסף, הטלת עונש כאמור תפגע במשפחתו של הנאשם בארה"ב, הממתינה לשובו לשם כפי שעלה מעדות אמו של הנאשם. עם זאת, הטלת עונש מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות תמתן את הפגיעה בנאשם.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום. בכך חסך הנאשם מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. נסיבות אלה, ובמיוחד הוויתור על העדת המתלוננת, יש לזקוף לזכותו של הנאשם. בנוסף, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בדברו האחרון של הנאשם לעונש, הנאשם נטל אחריות על מעשיו ואף הביע צער וחרטה כלפי הכלב, המתלוננת וכלל אזרחי המדינה.

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - לנאשם רקע מורכב, במיוחד בשל שימוש מתמשך בסמים לאורך שנים. עם זאת, הנאשם שולב בהליך טיפולי ומתמיד בו. בנוסף, בדיקות שתן שנערכו לנאשם נמצאו נקיות מסמים, כעולה מדיווחיה של ד"ר תמיר המטפלת בו. אמנם נסיבות הליך שיקומו של הנאשם אינן כאלה העשויות להצדיק חריגה לכף קולה ממתחם העונש ההולם, בגדרי הוראות סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, אך יש בהן כדי להצדיק התחשבות במסגרת מתחם העונש ההולם.

31. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מלמד כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה, באופן שיש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. עוד יש לציין, כי ב"כ המאשימה לא עתרה להשתת קנס כספי אלא לקביעת פיצויים למתלוננת, ועתירה זו מקובלת עליי.

32. לבסוף יש להתייחס לבקשת המאשימה להוצאת צו מגביל לפי הוראות סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים. אכן, כפי טענת הסניגור, דומה כי בעבר - אולי גם הקרוב - המאשימה נהגה לעתור לצו כאמור רק במקרים בודדים. ואולם, בעובדה זו כשלעצמה אין כדי להצדיק את דחיית הבקשה. הלכה למעשה, דווקא צו כאמור הוא לא רק בבחינת עונש ראוי לעבירות התעללות בבעלי חיים, אלא גם אמצעי הולם למניעת ביצוען של עבירות דומות בעתיד. לפיכך, בקשה למתן צו כאמור היא ראויה במקרים של התעללות בבעלי חיים ומשקפת נכונה את הרגישות שיש לגלות לצרכיהם.

33. בהקשר אחרון זה, טענת הנאשם כי בכוונתו לשוב לארה"ב בהקדם האפשרי אינה תומכת בעתירתו לדחיית הבקשה, שהרי דיני העונשין הם טריטוריאליים באופיים וממילא אינם חלים מחוץ למדינה. מכל מקום, בהתחשב במכלול נסיבות ביצוע העבירות כפי שתוארו לעיל, כאשר הנאשם אף מצא לנכון לתעד בעצמו את מעשי ההתעללות, אני מוצא - בהתאם לסמכותי לפי הוראות סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים - כי נוכח העבירות ונסיבותיהן מתן צו כאמור נחוץ להגנה על בעלי חיים, ונעתר לבקשת המאשימה בעניין זה.

ו. סוף דברי:

34. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חודשיים מאסר בפועל.

הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות

השירות בשירות בתי הסוהר מיום 14.03.21.

על הנאשם להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 25.04.21 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריא בבית סוהר.

מדובר בעונש של מאסר בפועל לנשיאה בדרך של עבודות שירות, ועל כן "ניכוי תקופת מעצרו" של הנאשם מהעונש שנגזר עליו - ש.א.) **איננו עניין של מה בכך**" (ר' ע"פ 201/18 טויר נ' מדינת ישראל (08.07.18), בפסקה 17 לפסק הדין). מכל מקום, בהתחשב במכלול נסיבות המקרה הקונקרטי דנא איני מוצא הצדקה לניכוי ימי המעצר מהעונש הנ"ל.

(ב) מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה לפי הוראות חוק צער בעלי חיים.

(ג) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה של איומים לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין.

(ד) פיצויים למתלוננת, עדת תביעה מס' 1, בסך של 4,000 ₪. הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 01.05.21.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננת, לצורך העברת הפיצויים.

(ה) צו לפי הוראות סעיף 17(ו) לחוק צער בעלי חיים, המגביל את הנאשם מלהחזיק בעל חיים לתקופה של שנתיים מהיום.

הפיקדון שהופקד מטעם הנאשם בתיק המעצר יחולט בהסכמתו לטובת תשלום הפיצויים, כאשר הנאשם יידרש להפקיד כאמור רק את יתרת סכום הפיצויים שנקבע.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה. מכשיר הטלפון שנתפס מידי הנאשם יושב לו, תוך 30 יום מהיום.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ב ניסן תשפ"א, 04 אפריל 2021, במעמד הצדדים.